

Вітаю. Мене звати Наталія. У нашій родині четверо дітей (три донечки і синочок). Раніше ми жили в селі під Маріуполем. Я працювала в магазині, чоловік служив в ЗСУ, старші діти ходили в сільську школу. Менша донька, яка має вади слуху, навчалась в Маріупольській школі-інтернаті. Був свій будинок, машина, робота, всі рідні поряд, були плани на майбутнє і мрії про щасливе життя.

Але після 24 лютого 2024 р. все змінилося. Ми опинилися в оточенні ворога. Наше село було окуповано. Було дуже страшно. До нас в дім приходили російські солдати зі зброєю, погрожували вивезти в невідомому напрямку. На початку квітня нам вдалося виїхати, хоча цей шлях до Запоріжжя був дуже важкий. За три дні ми доїхали до Словаччини, там нас прихистили небайдужі люди. Але це було тільки на два місяці. І так ми переїжджали ще два рази. В грудні 2024 р. повернулися в Україну, щоб бути ближче до чоловіка, який захищає Батьківщину. Я хотіла, щоб діти, хоча б раз на рік, бачили батька. Але і тут нам довелося постійно переїжджати, бо житло, або дороге, або виставлялося на продаж. Нарешті зараз ми отримали шанс на свій куточок, де зможемо бути разом, усією родиною. І цей дім буде наш. Тому дякуємо за добро усім людям, які нас підтримали.